

Πάμπλο Νερούδα

Επιλεγμένα ποιήματα

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Σε ονόμασα βασίλισσα.

Υπάρχουν ψηλότερες από σένα, ψηλότερες.

Υπάρχουν πιο αγνές από σένα, αγνότερες.

Υπάρχουν ομορφότερες από σένα, ομορφότερες.

Μα εσύ 'σαι η βασίλισσα.

Όταν περπατάς στους δρόμους

κανένας δε σ' αναγνωρίζει.

Κανείς δε βλέπει την κρυστάλλινη κορώνα σου,

Κανείς δεν βλέπει τον τάπητα από κόκκινο χρυσό

που πατάς καθώς περνάς,

τον τάπητα που δεν υπάρχει.

Κι όταν προβάλλεις,

Σημαίνουν όλα τα ποτάμια

το σώμα μου, τον ουρανό

τραντάζουν οι καμπάνες

Κι ένας ύμνος τον κόσμο γεμίζει

Μονάχα εσύ κι εγώ,

μονάχα εσύ κι εγώ, έρωτα μου,

τον ακούμε.

Από περιοδικό ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ τεύχος 1140,

μετάφραση ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΑΡΘΕΝΗΣ

ΔΕ Σ' ΑΓΑΠΩ

Δε σ' αγαπώ σαν να 'σουν ρόδο αλατιού, τοπάζι,
σαίτα από γαρούφαλλα που τη φωτιά πληθαίνουν:
σ' αγαπώ ως αγαπιούνται κάποια πράγματα σκοτεινά
μυστικά, μέσ' από την ψυχή και τον ίσκιο.

Σ' αγαπώ καθώς κάποιο φυτό που δεν ανθίζει,
μα που μέσα του κρύβει το λουλουδόφως όλο,
και ζει απ' τον έρωτά σου σκοτεινό στο κορμί μου
τ' άρωμα που σφιγμένο μ' ανέβηκε απ' το χώμα.

Σ' αγαπώ μη γνωρίζοντας πώς, από πού και πότε,
σ' αγαπώ στα ίσια δίχως πρόβλημα ή περηφάνια:
σ' αγαπώ έτσι γιατί δεν ξέρω μ' άλλον τρόπο,
παρά μ' ετούτον όπου δεν είμαι ούτε είσαι,
που το χέρι σου πάνω μου το νιώθω σαν δικό μου
που όταν κοιμάμαι κλείνουν και τα δικά σου μάτια.

Από stixoi.info

Μπορώ να γράψω τους πιο λυπητερούς στίχους αυτή τη νύχτα.

Μπορώ να γράψω τους πιο λυπητερούς στίχους αυτή τη νύχτα.
Να γράψω, για παράδειγμα: «Η νύχτα είναι έναστρη,
και τρεμοπαίζουν, γαλάζια, τ' αστέρια, μακριά».
Ο άνεμος της νύχτας τριγυρίζει στον ουρανό και τραγουδάει.
Μπορεί να γράψει τους πιο θλιμμένους στίχους αυτή τη νύχτα.
Εγώ την αγάπησα, και κάποτε κι εκείνη μ' αγάπησε.
Τις νύχτες σαν ετούτη την είχα μέσα στα μπράτσα μου
Τη φίλησα τόσες φορές κάτω από τον άπειρο ουρανό
Εκείνη με αγάπησε, κάποτε κι εγώ θα την αγαπούσα
Τως να μην έχω αγαπήσει τα μεγάλα ορθάνοιχτα μάτια της.
Μπορώ να γράψω τους πιο λυπητερούς στίχους αυτή τη νύχτα.
Να σκεφτώ πως δεν την έχω. Να νιώσω πως την έχω χάσει.
Ν' ακούσω την απέραντη νύχτα, πιο απέραντη χωρίς εκείνη.
Κι ο στίχος πέφτει στην ψυχή όπως στο λιβάδι η δροσιά.
Τι σημασία έχει που ο έρωτας μου δεν μπόρεσε να την κρατήσει.
Η νύχτα είναι έναστρη κι εκείνη δεν είναι μαζί μου.
Αυτό είναι όλο. Μακριά κάποιος τραγουδάει. Μακριά.
Η ψυχή μου δεν χαίρεται που την έχω χάσει.
Σαν για να την πλησιάσει η ματιά μου την αναζητάει.
Η καρδιά μου την αναζητάει, κι εκείνη δεν είναι μαζί μου.
Την ίδια νύχτα που κάνει ν' ασπρίζουν τα ίδια δέντρα.
Εμείς, οι αλλοτινοί, δεν είμαστε πια οι ίδιοι.
Δεν την αγαπώ πια, είναι βέβαιο, όμως πόσο την αγάπησα.
Η φωνή μου αναζητούσε τον άνεμο για να αγγίξει το αυτί της.
Αλλιώςτικη. Θα είναι αλλιώςτικη. Όπως πριν από τα φιλιά μου.
Η φωνή της, το λαμπερί της σώμα. Τα μάτια της τα απέραντα.
Εγώ δεν την αγαπώ, είναι βέβαιο, όμως ίσως την αγαπώ.
Είναι τόσο σύντομος ο έρωτας και τόσο πλατιά η λησμονιά.
Επειδή σε νύχτες σας ετούτη την είχα μέσα στα μπράτσα μου,
Η ψυχή μου δεν χαίρεται που την έχω χάσει.
Ακόμη κι αν αυτός είναι ο τελευταίος πόνος
που εκείνη μου προκαλεί.
Κι αυτοί είναι οι τελευταίοι στίχου που εγώ της γράφω.

**Από περιοδικό περίπλους, τεύχος 20 Χειμώνας 89, Ζάκυνθος
Απόδοση Νίκος Μοσχονάς**

ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΣΟΥ

Πάρε μου το ψωμί, αν θέλεις,
πάρε μου τον αέρα, αλλά
μη μου παίρνεις το γέλιο σου.
Μη μου παίρνεις το ρόδο,
τη βρύση που σταλάζει
το νερό που άξαφνα
σκάει μες στη χαρά σου
το ασημένιο κύμα
το ξαφνικό που σε γεννάει.
Η πάλη μου είναι σκληρή και γυρίζω
με τα μάτια κουρασμένα
έχοντας δει φορές
τη γη που δεν αλλάζει,
μα μπαίνοντας το γέλιο σου
στον ουρανό ανεβαίνει ψάχνοντάς με
κι όλες ανοίγει για μένα
τις πόρτες της ζωής σου.
Αγάπη μου, την ώρα
την πιο σκοτεινή ανθίζει
το γέλιο σου κι αν ξαφνικά
βλέπεις πως το αίμα μου λεκιάζει
τις πέτρες του δρόμου,
γέλα, γιατί το γέλιο σου
θα είναι για τα χέρια μου
σαν δροσερό σπαθί.
Δίπλα στη θάλασσα φθινόπωρο
το γέλιο σου πρέπει να υψώσει
τον καταρράκτη του απ' αφρό
και την άνοιξη, αγάπη μου,
θέλω το γέλιο σου όπως
το άνθος που περίμενα,

το άνθος γαλανό, το ρόδο
της ηχηρής πατρίδας μου.
Γέλασε για τη νύχτα
τη μέρα, τη σελήνη,
γέλασε για τους δρόμους
όλο στροφές του νησιού
γέλα για αυτό το αδέξιο
αγόρι που σε θέλει,
μα σαν εγώ ανοίγω
τα μάτια και τα κλείνω,
όταν τα βήματά μου
με πάνε και με φέρνουν
πες μου όχι το ψωμί, τον αέρα
το φως την άνοιξη
το γέλιο σου ποτέ
γιατί θα πέθαινα.

Μτφ Βασίλης Λαλιώτης
Από *poiein.gr*/

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΣΩΜΑ...

Γυναίκειο σώμα, λόφοι λευκοί, πόδια κατάλευκα,
μοιάζεις του κόσμου όπως μου δίνεσαι έτσι.
Το αργασμένο κορμί μου άγρια σε σκάβει
και σου αναδύει τον υιό και λόγο από της γαίας τα έγκατα.

Είμωνα μόνος κι έρημος, σαν το τούνελ καληώρα.
Με βλέπαν τα πουλιά και φεύγανε,
και μέσα μου όρμαγε η νύχτα πανίσχυρη και καταλυτική.
Για να μείνω εγώ ζωντανός, έφτιαξα εσένανε όπλο,
σ' έβαλα βέλος στο τόξο μου, στη σφεντόνα μου πέτρα.

Επέστη όμως της πληρωμής ο καιρός, κι εγώ σ' αγαπάω.
Σώμα από χνούδι κι από μούσκλια
κι από άπληστο γάλα και κραταιό.
Ω, τ' αγγεία του στήθους! Ω!, τα μάτια της απουσίας!
Ω, του εφηβαίου τα ρόδα! Ω, η συρτή και θλιμμένη φωνή σου!

Σώμα της δικιάς μου γυναίκας,
υπήκοος θά 'μαι πιστός των θέλητρών σου.
Δίψα μου, πόθε μου ατελεύτητε, αβέβαιε δρόμε μου!
Σκούρες νεροσυρμές, όπου η δίψα αιώνια ακολουθεί,
και ο κάματος ακολουθεί, και ο καημός ο απέραντος.

Μετάφραση: Γιώργος Κεντρωτής.

Από alonakitispoiisis.blogspot.gr/

ΖΗΤΩ ΣΙΩΠΗ

Τώρα να με αφήσουν ήσυχο.
Τώρα να συνηθίσουν χωρίς εμένα.
Θα κλείσω τα μάτια
Και θέλω μόνο πέντε πράγματα,
πέντε ρίζες αγαπημένες.
Η μία είναι ο χωρίς τέλος έρωτας.
Η δεύτερη είναι να βλέπω το φθινόπωρο.
Δεν μπορώ να υπάρχω χωρίς να βλέπω τα φύλλα
να πετούν και να επιστρέφουν στην γη.
Η τρίτη είναι ο βαρύς χειμώνας,
η βροχή που αγαπώ, το χάδι
της φωτιάς στο άγριο κρύο.
Στην τέταρτη θέση το καλοκαίρι
στρογγυλό σαν ένα καρπούζι.
Το πέμπτο πράγμα είναι τα μάτια σου,
Ματίλδη μου, πολυαγαπημένη,
δεν θέλω να κοιμηθώ χωρίς τα μάτια σου,
δεν θέλω να υπάρχω χωρίς να με κοιτάς:
εγώ αλλάζω την άνοιξη
για να συνεχίσεις να με κοιτάς.
Φίλοι, αυτά είναι όσα θέλω.
Είναι σχεδόν τίποτα και σχεδόν όλα.
Τώρα αν θέλετε να φύγετε.
Έχω ζήσει τόσο που μια μέρα
θα πρέπει υποχρεωτικά να με ξεχάσετε,
να με διαγράψετε από τον πίνακα:
η καρδιά μου υπήρξε χωρίς περιορισμούς.
Αλλά επειδή ζητώ σιωπή
δεν πιστεύουν πως πρόκειται να πεθάνω:

μου συμβαίνει πάντα το αντίθετο:
Τυχαίνει να ζω.
Τυχαίνει να υπάρχω και να παραμένω.
Δεν θα υπάρχω, λοιπόν, αλλά όμως μέσα
από μένα θα μεγαλώνουν στάχια,
που πρώτα οι σπόροι θα φυτρώνουν
στη γη για να δουν το φως,
αλλά η μάνα γη είναι σκοτεινή:
κι εγώ μέσα μου είμαι σκοτεινός:
είμαι σαν ένα πηγάδι στου οποίου τα νερά
η νύχτα αφήνει τ' αστέρια της
και συνεχίζει μόνη στην ύπαιθρο.
Είναι που έχω ζήσει τόσο
και θέλω να ζήσω άλλο τόσο.
Ποτέ δεν ένιωσα τόσο έντονα,
ποτέ δεν είχα τόσα φιλιά.
Τώρα, όπως πάντα, είναι νωρίς.
Πετάει το φως με τις μέλισσές του.
Αφήστε με μόνο με την ημέρα.
Ζητώ την άδεια να γεννηθώ.

(Από τη συλλογή Estravagarío, 1958)

Μετ: Μαριάννα Τζανάκη

ΠΗΓΗ: tafthinopwratwnpoihtwn.blogspot.gr/